

deutes i obligacions qu'ha d'atendre si vol administrar amb equitat?

Fingirho ben sapigut el poble de Granollers, desde primer d'any que es demana per la minoria un estat de la situació econòmica del Municipi al entrar el nou Ajuntament; som ja al ultim mes del segon trimestre i aquest estat encere no ha vingut.

Per a fer aixó s'ha de comensar per un estat ben fet de lo que es debia al comensar l'administració del nou Ajuntament.

Sens deixar plantada aquesta fita com a punt de partida no's podrà fer mai res de profit, ni sapiguer res concret. Aquestos comptes son els que fan falta, pero es va distraient l'atenció del poble en altres coses i els comptes no venen.

Temps nous del nacionalisme catalá.

Nosaltres admirem les valentes campanyes dels vells catalanistes, perque amb les seves intransigencies i amb les seves vibrants exclamacions d'ímpetu, crearen el primitiu nacionalisme que com a conseqüencia ha creat el nacionalisme actual, ben fort i ben potent, que ha aconseguit per a Catalunya el restaurament del seu caràcter nacional, esborrat per la tirania del poder centralisador, i que ha escampat arreu i organitzat la cultura catalana fent que aquesta fos el sustentacul de l'ideal nacionalista.

Encare n'hi han de nacionalistes, que empesos per el seu sentimentalisme romántic contesten amb escepticisme a les esperensadores campanyes del nacionalisme actual i enyoren les passades èpoques de tumultoses manifestacions que originen les consegüents corredisses. Per que fá alguns anys que'l moviment catalá va encaminat a fer una cosa durable i social l'ideal de lliberació, ells sospiren tristement i desesperen de les presents actuacions.

Avans era ben rudimentari el naciona-

lisme a Catalunya i ademes era feble, perque mes aviat semblaven lamentacions d'un poble débil que ell mateix se condemnava a la inacció, accontentant se amb apocalíptiques exclamacions de venjansa, que no pas un poble amb tota la virior, que está disposat a vindicar injurries i capás per a organitzar i comensar una batalla decisiva d'estudis i d'estrategia política per a aconseguir la llibertat i rompre les cadenes que oprimeixen.

Nosaltres respectem i no oblidem a les ombres sagrades dels iniciadors del renaixement catalá i aplaudim l'actuació es trident dels catalanistes de la passada centuria. Empro, cal confessar que'l nacionalisme ha sofert una transformació feconda que no ens aparta de l'assoliment dels nostres dalers, sino que al contrari, ens atansa mes al triomf de l'autonomia i a la reconquesta dels nostres drets nacionals. Ho corrobora l'obra esplendent de la Mancomunitat, que fa rica a la nostra nació i vigoritza a la cultura, donant mitjans de perfeccionament per el saber de les gents.

Cada dia cal treballar mes per a que la literatura catalana s'escampi, cal intensificar i fomentar la cultura per a que assoleixi una época de máxim floreixement i aixís procurar que ningú pugui oposar-se a la cooficialitat i als drets que pertocuen a la nostra llengua, que es l'ánima de la nostra nacionalitat.

Además que quan Catalunya se trovará en aquest estat progressiu, recobrará nous ánims per a trencar les cadenes que l'endolaguen, valent se primerament de la llegítima demanda i la persuació, que es la manera mes legal i humana d'aconseguir els drets dels pobles, mes, si empesos per la malicia aquells que deuen escoltar nos, ni aixís ens atenguessin, veuríem desdibuixar foscors ben negres en l'avenir, car l'indignació, la major part de vegades, es l'origen del desbordament de les ires populars, i la sistemática oposició a les nostres aspiracions podría portar greus trasbalsos, doncs en tot nacionalisme hi existeix un fondo de separatisme, creat per el descontentament i les injurries del opresor.

Aquest símptoma pot ésser dolorós,

mes es d'una realitat visible i vulgui Deu que la lliberació de tots els pobles oprimits tingui una pacífica solució

SIRS.

Autonomia jurídica

Dimarts a la tarda l'Assemblea de la Mancomunitat de Catalunya aprová el dictamen autoritzant al Consell per codificar el nostre dret peculiar, per a normalitzar el seu procés i per a establir i utilitzar els mitjans que calguin per a aconseguir ho.

Es aquesta una altra fita memorable en la historia incipient de la Mancomunitat. No podria ser ella la representació política integral de Catalunya si, amb el gest de protesta que li escau, no es declarés hereva i continuadora de la tradició reivindicadora del nostre patrimoni i de la nostra vida jurídica.

La nostra autonomia no seria completa si no l'assolíssim en aquest ordre. No basta la codificació del nostre dret, fins renovant-lo, si no assegurava la seva renovació constant al compás de la nostra evolució social.

La tragédia de nostre dret catalá era precisament aquesta: la manca d'òrguens de renovació, l'absència de vida. El nostre dret restá petrificat amb el Decret de nova planta, i ádhuc essent una producció nostrada i ádhuc preferint-lo a la legislació forastera, molt sovint ens cenyia com una cuirassa i no ens deixava respirar lliurement. Si al fer un Codi no asseguréssim la seva renovació i la seva interpretació constants, segons l'esperit de la terra, la nostra tasca resultaria ben migrada: ens hauríem limitat a renovar el vestit, a modernitzar-lo, però perquè al cap de pocs anys esdevingués igualment antiquat i opressor.

Perqué el dret és una institució social, no pot deixar-se la seva producció en mans d'un organisme exclusivament técnic sense que sigui convenient assegurar-sen. Arreu del món la funció jurídica és propia dels organismes polítics. Per aixó calia